

لیگ برتر در ایستگاه نیم‌فصل

هیاهو، حاشیه و دیگر هیچ

■ فریدون حسن

بیست‌وسومین دوره رقابت‌های لیگ برتر فوتبال به نیمه خود رسید؛ لیگی که از همان ابتدا با قانون‌های من‌در‌آوردی سازمان لیگ و فدراسیون فوتبال به حاشیه کشیده شد؛ حاشیه‌هایی که تا لحظه به‌صدا در آمدن سوسوت پایان نیم‌فصل آن هم ادامه داشت و اصلاً جای تعجب نیست، اگر عنوان کنیم حتی در روزهای تعطیل نیم‌فصل هم از این حواشی خواهیم شنید. قانون سقف قرار داده‌ها، اشتباهات فاجعه‌بار دآوری، نبود سیستم کمک‌داور ویدئویی، بیانیه، شب‌نامه پراکنی، فساد، بی‌اخلاقی و بی‌فرهنگی تمام چیزی بود که از نیم‌فصل اول بیست‌وسومین دوره لیگ برتر به جا مانده است. بگذریم که امروز هواداران یک تیم شاد هستند و هواداران بقیه ماتم‌زده، واقعیت لیگ برتر همین‌ها بود که عنوان کردیم. لیگ به نیمه رسید بدون اینکه کوچک‌ترین بازدهی برای فوتبال داشته باشد. لیگ به نیمه رسید در حالی که از جمع سه نماینده فوتبال ایران در لیگ قهرمانان دو تیم حتی از گروه‌شان هم صعود کرده‌اند و یکی هم با توجه به فرقه سختی که به آن خورده است در انتظار حذف‌شدن به سر می‌برد. این واقعیت فوتبالی است که ادعای حرفه‌ای بودن دارد؛ فوتبالی که حتی در زمین مسابقه هم چیزی برای نمایش ندارد.

۲۲دوره از لیگ برتر گذشته است. طبیعتاً باید امروز این لیگ ۲۲ساله به جوان برومند و قدرتمندی تبدیل شده باشد، اما فساد و تخلف بلایی بر سر فوتبال ایران آورده که در نیمه بیست‌وسومین دوره، فوتبال ایران به یک طفل افلیج و فلج بیشتر شبیه است تا جوانی برومند. چنین لیگی حالا به نیمه‌راه بیست‌وسومین دوره خود رسیده است. سؤال این است که آیا می‌توان به آینده این لیگ و آینده این فوتبال امیدوار بود؟

■ شیوانوروزی

فوتبال ما عادت کرده به قوانینی که با سروصدای زیاد وضع و بعد با سروصدای زیاد لغو می‌شود. تعیین سقف بودجه برای باشگاه‌های لیگ‌برتری آخرین موردی است که کل فوتبال را تحت تأثیر قرار داد و در آخر هم سوودی نداشت. سال‌هاست لیگ‌برتری‌ها هر طور دل‌شان می‌خواهد ریخت‌وپاش می‌کنند و هرچقدر اراده کنند، رقم قرارداد‌بازیکنان بی‌کیفیت را بالا می‌برند. فدراسیون فوتبال پیش از شروع فصل تصمیم گرفت قانونی تحت عنوان «سقف بودجه» را به‌اجرا دربیآورد. بر این اساس باشگاه‌ها اجازه داشتند ۲۰۰میلیارد هزینه کنند و به باشگاه‌های آسیایی هم اجازه هزینه کردن تا سقف ۲۲۵میلیارد تومان داده شد. برخی باشگاه‌ها این قانون را رعایت نکردند و برخی نیز اصلاً بودجه‌شان به این ارقام نمی‌رسید، ولی دعوا سر سه تیم است؛ استقلال، پرسپولیس و سپاهان. همین سه تیم کل فوتبال و حتی ورزش کشور را تحت‌الشعاع قرار داده‌اند و با هر مصاحبه و بازی‌ای که انجام می‌دهند، حداقل تا چند روز حواشی به اوج خود می‌رسد. کسر چهار امتیاز از سپاهان و یک امتیاز از پرسپولیس به خاطر عدم‌رعایت سقف قرارداد سروصدای زیادی به راه انداخت. این دو باشگاه هم به رأی صادر شده علیه‌شان اعتراض داشتند و هم اینکه چرا استقلال امتیازی کم نشده است. اگرچه قرار داده‌ای امضاشده از سوی باشگاه استقلال هم ابهامات زیادی دارد و بسیاری معتقد بودند از آبی‌ها نیز باید امتیاز کسر می‌شد، ولی در نهایت کمیته استیناف امتیازهای قرمزها و زردپوشان را نیز برگرداند تا غائله را تمام

همه سرکار بودیم!

آزمایش منفی سقف بودجه باشگاه‌ها

کند، ولی غائله نه تنها تمام نشد بلکه دوباره موجی از اعتراضات جدید به راه افتاد. اوضاع وقتی وخیم شد که قنبرزاده، نایبرئیس فدراسیون فوتبال در رسانه ملی اعلام کرد اجرای طرح تعیین سقف بودجه برای باشگاه‌ها آزمایشی بوده است! از آزمایشی خواندن این طرح در حالی بود که آقایان ابتدای فصل ژست مدیران کامل‌حرفه‌ای به خود می‌گرفتند و دم از قانونمداری می‌زدند. کسر امتیاز و ۳ بر صفر شدن بازی تیم‌های متخلف جرایمی بود که هیچ کدام اجرایی نشد تا یک بار دیگر بفهمیم در فوتبال ایران همه سرکاریم. بعد از ملغی شدن طرح فوق، هم آنها که تخلف کرده و قراردادهای چندین میلیاردی بسته‌اند، شاکي شدند و هم تیم‌هایی که بنا به ادعای خود از قانون تعیین شده تخلفی نکرده بودند. لیگ به نیم‌فصل رسید و تیم‌ها به تعطیلات خارجی و داخلی رفته‌اند. این وسط معلوم نشد قرارداد ۱۰۰میلیاردی و حتی بیشتر از آن چطور و با چه مجوزی منعقد شده است؟ بودجه این قراردادها از کجا تأمین می‌شود؟ از این خیمه‌شباب‌بازی فقط فوتبالی‌های پرمدعا سود کردند و بسیاری از آنها متوقع‌تر از قبل شدند. تازه همچنان برای گرفتن امتیاز واردات خودرو تلاش می‌کنند و از مثال آوران می‌خواهند حد خود را بدانند. دستمزدها در فوتبال سراسر زیان‌ده ما هر فصل میلیاردی افزایش پیدا می‌کند و برای دست‌اندرکارانش این ارقام پول خرد هم نمی‌شود، آن وقت هواداری که در سرما و گرما تیم محبوبش را تنها نمی‌گذارند، همچنان باید با درآمدهای حداقلی‌اش، فوتبال سطح پایین کشورمان را تحمل و ستاره‌های میلیارداری را تشویق کند.

وقتی تاج و افشاریان هم ناچار به اعتراف می‌شوند

«داوری» جنجالی‌تر از همیشه

■ دنیا حیدری

تصور می‌شد قرار است اشتباهات فصل گذشته جبران شود، اما اتفاقات رخ‌داده در دور رفت لیگ بیست‌وسوم ثابت کرد هیچ تغییر مثبتی در روند داوری‌ها ایجاد نشد و چه بسا آمار و ارقام به‌جا مانده از این فصل، به مراتب فاجعه‌بارتر از فصل قبل باشد. اشتباهات تمام اشتباهات رقم‌خورده بی‌توجهی به آموزش داوران هر ۱۴ هفته سیری شده از لیگ بیست‌وسوم شاهد اشتباهات متعدد و البته تأثیرگذار و جنجالی‌ترین بودیم، به طوری که رئیس فدراسیون یک ماه قبل از پایان دور رفت، تأکید کرد اشتباهات داوری نتیجه ۱۱دیدار را تغییر داده است؛ اعتراف تلخی که نشان می‌داد آقایان مسئول به وخت‌اوضاع واقف هستند چراکه رئیس کمیته داوران نیز چند روز قبل از اعتراف تاج در تبس به همین مسئله اشاره

کرده بود: «خودم از داوری‌ها راضی نیستم. بعضی تصمیمات داوران اشتباه نیست و دل هر کسی را به درد می‌آورد، از هر کسی که عمداً و سهواً از داوری‌ها متضرر شده است، عذر خواهی می‌کنم. فصل گذشته، اشتباهات داوری روی نتایج ۲۹بازی از ۲۴۰بازی انجام‌شده تأثیرگذار بود، اما در فصل جاری این اشتباهات نتیجه ۱۱دیدار از ۵۰۰دیدار را جابه‌جا کرده است.» هر چند بر خلاف سال‌های قبل، ترجیح کمیته داوران در این دوره سکوت کردن برابر

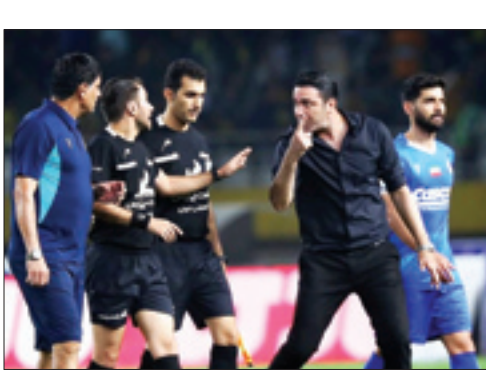
انتقادها بود تا دفاع بی‌مورد، اما شاید کمتر کسی انتظار انتقرافی اینچنینی از تاج و خداداد افشاریان را داشت، با وجود این اشتباهات مکرر داوری که در هفته نهم به اوج خود رسید و صدای زمین و زمان را درآورد، جلسه‌ای فوق‌العاده در زمینه بررسی اشتباهات داوری در فصل جدید رقابت‌های باشگاهی، میان اعضای کمیته داوران و رئیس فدراسیون فوتبال بر گزار شد؛ جلسه‌ای که انتظار می‌رفت به حل مشکلات بینجامد، اما در عین نابوری خروجی آن تهدید به تبعید داوران به لیگ‌های دسته پایین‌تر، خرید چند عدد هدست و

عبرده بکش و حقت را بگیر

جنگ بیانیه‌ها

■ اشرف رامین

سر تا پای لیگ‌برتر پر است از جنجال‌هایی که یک سرش فدراسیون و سسازمان لیگ هستند و یک سر دیگرش باشگاه‌ها. از آنجا که قانون جایی در این رشته ندارد و رابطه بر ضابطه حکمرانی می‌کند، تیم‌ها برای گرفتن حق خود به انتشار بیانیه و سه راه انداختن هیاهو در رسانه‌ها و فضای مجازی روی می‌آورند. این مسئله در فصل بیست‌وسوم به شکل کاملاً محسوسی شدت پیدا کرد و علاوه بر تیم‌هایی که در روز روشن و جلوی چشم هواداران و دوربین‌ها حق‌شان ضایع شده و می‌شود، تیم‌هایی که خود سر دسته قانون‌گرمزان و حاشیه‌سازان هستند هم بیانیه می‌دهند و از شاکیان خود شکایت می‌کنند؛ در این فصل از رقابت‌ها هر هفته بیانیه‌های اعتراضی زیادی از سوی باشگاه‌ها صادر شده و نقطه اشتراک آنها تأکیدشان بر حق داوری

است. اغلب محتوای بیانیه‌های صادره در خصوص اشتباهات زیاد داوری بود. هر هفته تقریباً همه بازی‌ها تحت تأثیر سوسوت‌های اشتباه قرار گرفته و نتایج بسیاری از مسابقات تغییر کرد، باخت تیم‌های مدعی آن هم با رها جنجال‌ساز شد. در این بین استقلال، سپاهان و پرسپولیس؛ سه تیمی که بسرای قهرمانی می‌جنگند، برای دفاع از حق و حقوق خود و هواداران بیانیه‌های آتشین زیادی منتشر کردند و حتی تیم‌های میانه جدول و آنها که احتمال سقوط‌شان وجود دارد نیز از غائله بیانیه‌ها جان‌ماندند. در برخی روزها شاهد انتشار چند بیانیه از سوی چند باشگاه بودیم. مردود شدن گل‌های سالم، پذیرفتن گل‌های مردود و آفساید‌های اشتباه مهم‌ترین چالش‌های تیم‌ها به‌یacht داوری هستند. باشگاه‌ها برای آنکه ثابت کنند حق با آنهاست و داوران امتیازهای زیادی از آنها گرفته‌اند، اقدام به انتشار فیلم و عکس‌های صحنه‌های تأثیرگذار می‌کنند تا به نوعی جای خالی VAR را نشان دهند، البته ورود این تکنولوژی به مستطیل سبز ایران هم نتوانست از شدت

لیگی که به جای کیفیت، حاشیه و جنجال داشت

خالی از هیجان و جذابیت

فنی آن با فوتبال آسیا را نیز به شکلی در دناک به تصویر کشید.

بعد از حضور النصر در آزادی همه وضعیت افطاح چمن آزادی را نشان‌ه رفتند اما در دناک‌تر از چمن ناهموار آزادی، تفاوت سطح فنی بازیکنان ایران با حرف بود، اما نه مهره‌هایی چون رونالدو که اتفاقاً در تهران هیج حرفی برای گفتن نداشت، بلکه بازیکنان عربستانی النصر که مقابل قهرمان لیگ ایران چنان تاخت و تاز کردند که با نتیجه دلخواه زمین بازی را ترک کردند؛ روند تلخی که سپاهان پر مهره را هم بی‌نصیب نگذاشت، چه برسد به نسایی که نخستین حضور خود در لیگ قهرمانان را تجربه می‌کرد، هر چند حضور نساجی(یکی از نماینده‌های ایران در این دوره از لیگ قهرمانان آسیا) در منطقه سقوط خود

گویای فاصله فنی فوتبال باشگاهی ایران با همتایان آسیایی است، هر چند نیم‌فصل نخست تحت تأثیر اشتباهات داوری بود، اما حتی این مسئله جنجالی هم نتوانست سرپوشی باشد بر عملکرد ضعیف تیم‌ها که نشئت گرفته از مسائل فنی بود. تنها چیزی که از نیم‌فصل اول به جا مانده حسرت دیدن شوت‌های نمایشی، ضربات سر استثنایی و تکنیک و تاکتیک برای برنده شدن است؛ حسرتی که هواداران فوتبال با خود به خانه بردند؛ حسرتی که به نظر نمی‌رسد پابانی داشته باشد.